selvstyre for befolkningen som forløber for opnåelse af fuldstændig uafhængighed og stille forslag til plenarforsamlingen herom, jfr. beretningen til folketinget om 1. del sp. 388 (6).

Udvalget drøftede denne opfordring på møder i januar-februar 1961 og førte en brevveksling med Den sydafrikanske Unions regering om gennemførelsen af udvalgets besøg. Den sydafrikanske regering indtog imidlertid fortsat det under samlingens 1. del indtagne standpunkt, at den ikke kunne beskæftige sig med et spørgsmål, som var indbragt for Den mellemfolkelige Domstol, og at det derfor ikke ville være muligt for regeringen at efterkomme resolutionens anmodninger om at lette udvalgets arbejde.

Sydvestafrikaudvalget havde inden den genoptagne plenarforsamling udarbejdet en kort foreløbig beretning om sine bestræbelser for at efterkomme de opgaver, der var pålagt det ved resolutionen af 18. december 1960. Beretningen kom den 9. marts 1961 til behandling i fjerde udvalg, der i tilslutning hertil påhørte udtalelser fra klagere („petitioners") og den 14. marts vedtog den foreløbige beretning fra Sydvestafrikaudvalget til forelæggelse for plenarforsamlingen.

Mexico og Venezuela fremsatte den 13. marts i fjerde udvalg et fælles udarbejdet resolutionsudkast, der rettede en appel til medlemsstater, som har en særlig nær og stadig forbindelse med den sydafrikanske regering med hensyn til situationen i det sydafrikanske område, om, at de som en hastesag skulle søge at formå Den sydafrikanske Unions regering til at bringe dens forpligtelser efter FN-pagten i orden og gennemføre plenarforsamlingens resolutioner.

Forslaget blev efter at være undergået visse ændringer vedtaget af udvalget med 68 stemmer, deriblandt Danmark, Norge og Sverige, mod 0, medens 12 lande, deriblandt Finland, afholdt sig fra at stemme.

Resolutionsudkastet blev den 16. marts 1961 vedtaget i plenarforsamlingen med 74 stemmer, deriblandt Danmark, Island, Norge og Sverige, mod 0, medens 9 lande, deriblandt Finland, afholdt sig fra at stemme.

I plenarforsamlingens møde den 21. marts fremsatte 23, hovedsagelig afro-asiatiske lande, et resolutionsforslag, som med tilslutning af yderligere 1 afrikansk land kom til afstemning den 23. marts. Ifølge forslaget udtaler plenarforsamlingen, at den med alvorlig bekymring har bemærket sig den fortsatte forværring af situationen i Sydvestafrika, som er et resultat af Den sydafrikanske Unions fortsatte anvendelse af tyrannisk politik og praksis som f. eks. apartheid. Den sydafrikanske regerings nægtelse af at ville yde Sydvestafrikaudvalget fornøden bistand forkastedes, og udvalget anmodes om ufortøvet at påbegynde udførelsen af sine opgaver i samarbejde med Sydafrika i de tilfælde, dette er muligt, og om fornødent uden sådant samarbejde.

Resolutionen blev vedtaget af forsamlingen den 7. april 1961 med 83 stemmer mod 0. 9 lande afholdt sig fra at stemme: Australien, Belgien, Cameroun, Frankrig, Luxembourg, Nederlandene, Portugal, Spanien og Storbritannien. Camerouns repræsentant meddelte efter afstemningen, at Cameroun fejlagtigt havde afholdt sig fra at stemme og havde ønsket at stemme for resolutionen. 7 delegationer, herunder den sydafrikanske, udeblev ved afstemningerne.

5. Ruanda-Urundis fremtid.

(Dagsordenens punkt 45).

Fjerde udvalg genoptog den 17. marts 1961 behandling af ovennævnte spørgsmål og havde som udgangspunkt beretningen, afgivet af det tremandsudvalg, som blev nedsat ved plenarforsamlingsresolutionen af 20. december 1960, jfr. beretning til folketinget om forsamlingens 1. del, sp. 390.

Beretningen indeholder bl. a. en redegørelse for det faktiske handlingsforløb i perioden mellem vedtagelsen af plenarforsamgens to resolutioner af 20. december 1960 og beretningens aflæggelse.

Tremandsudvalgets indstilling over for sagen er, at den eksplosive udvikling. siden udvalget blev nedsat, helt har ændret de forudsætninger under hvilke den skulle virke, at udvalget på grund af sit mandat har måttet udvise megen tilbageholdenhed i udøvelsen af sit hverv og eksempelvis ikke har ment at kunne begive sig til Ruanda eller tage kontakt med Gitarama-myndighederne, samt at udvalget i konsekvens heraf også er tilbageholdende med forelæggelsen af konkret præciserede indstillinger